

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12348/2022
26.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радоје Стефановић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Саво Радак адвокат из ..., ради утврђења ништавости и раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5898/2021 од 02.12.2021. године, у седници већа одржаној 26.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Београду да се о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5898/2021 од 02.12.2021. године, одлучује на основу члана 395. Закона о парничном поступку.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5898/2021 од 02.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 28325/11 од 17.11.2020. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као из поднеска тужиоца од 15.03.2016. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је ништав уговор о доживотном издржавању, закључен пред Првим основним судом у Београду у предмету РЗ 289/10 дана 20.05.2010. године, између тужене као даваоца издржавања и ВВ као примаоца издржавања, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи уговор о доживотном издржавању, закључен пред Првим основним судом у Београду у предмету РЗ 289/10 дана 20.05.2010. године, између тужене као даваоца издржавања и ВВ као примаоца издржавања, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се раскине уговор о доживотном издржавању, закључен пред Првим основним судом у Београду у предмету РЗ 289/10 дана 20.05.2010. године, између тужене као даваоца издржавања и ВВ као примаоца издржавања, као неоснован. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 148.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5898/2021 од 02.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 28325/11 од 17.11.2020. године у ставу другом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужиоца изјављена против става првог изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 28325/11 од 17.11.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, са позивом на одредбу 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 8/22 од 15.07.2022. године предложено је Врховном суду одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против другостепене пресуде.

У конкретном случају примењује се одредба члана 395. Закона о парничном поступку, на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), а којом је прописано да је ревизија изузетно дозвољена против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. ЗПП, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотри правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Одлучујући о предлогу Апелационог суда у Београду, ревизијски суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови предвиђени чланом 395. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужиоца. Изјављеном ревизијом оспорава се оцена доказа исказа саслушаних сведока и утврђено чињенично стање, а из тог разлога ревизија се по изричитој одредби члана 398. став 2. ЗПП не може изјавити, нити то представља разлог за изјављивање посебне ревизије, на основу члана 395. ЗПП.

По питању испуњености услова прописаних одредбом члана 203. Закона о наслеђивању, ревизијски суд се изјашњавао у својим одлукама са сличним чињеничним и правним основом као у овој парници. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, па по оцени овог суда у конкретном случају нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 395. ЗПП, јер није потребно ново тумачење права нити постоји неуједначена судска пракса.

Због тога је одлучено као у ставу првом изреке.

Ревизија тужених није дозвољена по вредности предмета спора. Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу тог закона (31.05.2014. године).

У поднетој тужби вредност предмета спора одређена је износом од 100.000,00 динара. У време подношења тужбе динарска противвредност 40.000 евра, обрачуната по средњем курсу Народне банке Србије (1 евро = 101,7528 динара), износила је 4.070.112,00 динара.

Из изложеног следи да је вредност предмета овог спора нижа од меродавне вредности за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 404. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**